

Farní občasník

ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. VOJTĚCHA V OTROKOVICÍCH
ročník XXXIII | číslo 2 | neděle 10. dubna 2022

Obsah čísla

**Velikonoční rozhovor
s jáhnem Aloisem Orlitou**

**Izaiáš—významný prorok
postní doby**

Velikonoce v naší farnosti

**Opravená fara slouží tomu,
čemu má sloužit**

Františkovo výdejní okénko

Umíme vše odpouštět?

Dvě ukrajinská zamyšlení

**Úvaha o zatvzelených a pří-
klady ze života**

Chci mír a vrátit se domů

**Pomoc ukrajinským ma-
minkám v naší farnosti**

**Velké díky za poslední
číslo Farního občasníku**

Velikonoční světlo naděje

Pamatujete si na velikonoční svátky v posledních letech? Velikonoce v roce 2020 jsme trávili uprostřed nouzového stavu. Bohoslužby jsme mohli sledovat jen v televizi nebo online. A loňských svátečních obřadů se v kostele účastnil jen omezený počet lidí. Byly to Velikonoce, jaké jsme dosud nezažili.

Doba zavřených a málo dostupných kostelů ale paradoxně pro některé křesťany znamenala novou duchovní zkušenost, zjetí na hlubinu. Zážitek temna se proměnil v příležitost pocítit nové a jasnější světlo. Navíc jsme si uvědomili, jak vzácná je možnost prožít mši svatou v kostele. Až když o něco přijdeme, zjistíme, jak moc to pro nás znamenalo.

O současnou dobu se říká, že je nelehká. Stále čelíme mnoha výzvám a obtížím. Sotva skončí jedna krize, objeví se nová, často i horší. Čekáme úlevu, a přijde další pohroma. Jsme zklamaní, máme strach. Jak budeme vzpomínat na letošní jaro a svátky zahalené stínem barbarství a války? Jaké vzpomínky asi uvíznou v paměti ženám a dětem, které k nám před válkou uprchly?

Václav Havel v Hovorech z Lán kdysi popisoval jeden z nejkrásnějších Velikonoc, které kdy zažil. Bylo to asi v roce 1982 v plzeňské věznici Bory a on procházel obdobím plným těžkostí a zoufalství. A pak přišlo něco jako znovuzrození. Okamžik obnovení naděje. V průběhu povinné vězeňské rozcvičky se jeden z vězňů, kněz a Havlův přítel, začal modlit a měl pro ostatní malá kázání o zastaveních křížové cesty. Pro Havla to byl bod obratu. Sám o tom řekl: „Velikonoce nám připomínají vdechnutí smyslu do historie, vdechnutí smyslu do lidského života, otevření se perspektivě.“

Pokud si uvědomíme smysl všech útrap a obtíží, dokážeme je překonat a obstát. Velikonoce jsou svátky naděje, nového světla. Kristus opravdu vstal z mrtvých. Požehnané sváteční dny! ■

Renata Slováčková

Velký velikonoční rozhovor

Oblížících se Velikonocích hovoříme s panem Aloisem Orlitou, který 25 let obětavě vykonával jáhenskou službu nejen v naší farnosti, ale i v obcích v okolí. Vedl bohoslužby slova, křtil, oddával, pohřbíval, učil náboženství. Jak on vzpomíná na Velikonoce ve svém životě?

Jaké máte dětské vzpomínky na Velikonoce?

Vyrůstal jsem v Bynině, to je malá vesnice nedaleko Valašského Meziříčí. Pro nás děti bylo zásadní Velikonoční podělí, tedy pomlázka, neboli šmigrust, jak se tomu na Valašsku říkalo. S tím souviselo barvení vajíček a omašlený jalovec. Na Valašsku se nenosily vrbové tatary, chodilo se výhradně s omašlenou jalovcovou větvíčkou. Děvčata jsme chodili budít už v 6 hodin ráno, aby se vše odbylo ještě předtím, než jsme šli do kostela. Tedy ne jako dnes v průběhu dne.

Kolik vám bylo let, když jste začal chodit na šmigrust?

Bydleli jsem na vesnických pasekách, domky tam stály i 10 minut chůze od sebe; v prvních letech se mnou chodil tatínek. Dovedl mě k domu, počkal na mě venku, až to tam tzv. vyšmigrustuji. To mně bylo tak 5-6 roků. Později jsme jako kluci z pasek vytvořili malou skupinu a chodili jsme společně.

Provázely tehdy Velikonoce ještě nějaké další zvyky?

V Meziříčí chodili kluci s klapačkami či řehtačkami, ale u nás v Bynině to zvykem nebylo. Můžu se ale zmínit ještě o jednom zvyku: Na Velký pátek jsme se ráno chodili umýt do potoka – na připomínku toho, že když Pán Ježíš přicházel do Getsemanské zahrady, přešel potok Cedron a tím posvětil vodu všech potoků.

Jak probíhaly Velikonoce po duchovní stránce?

Bylo to obdobné jako dneska, význačné bylo Třídení – tedy Zelený čtvrtek, Velký pátek a Bílá sobota. U nás kostel nebyl, museli jsme do města - a to byla hodina cesty. A tak jsme jako malé děti ve večerních hodinách do kostela nechodili, ani na Zelený čtvrtek. Ale maminka nás vždycky vodívala na Velký pátek na křížovou cestu. Ta se konala pravidelně celou postní dobu v pátek ve 3 hodiny odpoledne.

A co Bílá sobota?

Bílá sobota byla ve znamení Vzkříšení. Bývalo pravidelně v 5 hodin odpoledne, tedy nehledělo se na to, jestli je po západu slunce či ne. Vzkříšení nebylo spojeno se mší, ta proběhla pozdě večer, nebo v neděli ráno. Ale mám s ním spojeny ty nejkrásnější vzpomínky. Kněz přenesl monstranci z Božího hrobu na oltář, obrátil se k lidu, zvedl ji a zazpíval slavné „Vstal jest této chvíle.“ Náš pan farář byl skvělý zpěvák, takže ten okamžik zpěvem uměl ještě umocnit. Následovalo Salve Regina a po něm kněz vyzval věřící, aby šli v průvodu na náměstí.

Průvod? Jak na Boží tělo?

Ano, a lidí tam bylo více než na Božím tělu. Šlo se s hudbou, kněz s monstrancí pod baldachýnem žehnal městu ve jménu vzkříšeného Krista, a když průvod obešel náměstí, vrátili jsme se do kostela a tam proběhlo na závěr Te Deum. Protože vesničky kolem Meziříčí neměly vlastní kostely, tak se na Vzkříšení lidé scházeli ve farním chrámu města. Byl to velkolepý a nádherný průvod, všechny rodiny ho braly jako velkou událost, jednu z nejdůležitějších v liturgickém roce, prožívaly to velmi intenzivně. Chápu, že to nebylo to nejdůležitější, ale tehdy se to bralo, jako že lidé vyznávají svou víru před veřejností, aktivně

vyjadřovali, že věří a že jdou uctít vzkříšeného Krista. Dnes to máme takové komornější před kostelem, ale když si každý nese tu svou „svíčku vzkříšení“, je ten prožitek hlubší.

Pak přišla válka, padesátá léta a slavení Velikonoc se asi dost změnilo.

Ano, takto to probíhalo do roku 1948, pak vše komunisté zatrhli a obřady se odbývaly přímo v kostelích. Ne sice v té formě jako dnes, ale také se zapaloval oheň, rozsvěcoval se paškál a od něho další svíčky. Ale nemělo to tu spontánnost a niternost, jako je tomu dnes. Zaplať Pán Bůh za to.

Velikonoční třídenní byly v té době normální pracovní dny.

Tehdy se veřejně nesmělo téměř nic, normálně se pracovalo, jedině až večer ve svém volnu se člověk mohl po duchovní stránce nějak realizovat. V 50. letech jsem už studoval v Brně a od 1. do 4. ročníku jsme o sobotách měli povinnou vojenskou přípravu, i na Bílou sobotu. Domů jsem mohl jet až odpoledne vlakem, a když jsem chtěl být na Vzkříšení, tak jsem v Kroměříži přerušil jízdu, šel jsem do kostela a teprve pak jsem pokračoval domů k rodičům. Nebo když už jsem pracoval, tak jsme se jednou na Velký pátek vraceli autem ze Slovenska z pracovní cesty. Jeli jsme přes Bánov, kostel tam byl rozsvícený a připravený na velkopáteční obřady a já si říkal, tak teď bych se tady rád zastavil. Jenže jelo nás více a zastavit nebylo možné, tak jsem tehdy Pána aspoň na dálku pozdravil. Ale byli jsme tehdy rádi i za to málo, co bylo.

V čem vidíte duchovní význam Velikonoc? Co je z nich nejdůležitější?

Význam vidím v tom, že Bůh naplnil slib, který dal člověku po jeho prvním hříchu v ráji. Bůh nenechá člověka bez pomoci, chce ho pozvednout znovu do své blízkosti. Proto Ježíš podstoupil tu drastická muka a potupnou smrt, aby zachránil člověka

pro jeho věčný život u Boha v nebesích. To vše si připomínáme ve velikonočním týdnu a Kristova smrt a vzkříšení jsou proto vrcholem celého liturgického roku. Tedy děkujeme Pánu za nesmírnou cenu Velikonoc pro naše vykoupení.

Jsou nějaké úryvky v Bibli, které se vážou k Velikonocům a hodně vás oslovují?

Hlavně Izaiáš, ten je nazýván prorokem postní doby. Je úžasné, co vše prorokoval a napsal 800 let před Kristem. Nebo sv. Pavel ve svém listu Korintánům (1 Kor, 15, 20-23): „Kdyby Kristus nevstal, marná by byla naše víra.“

Co máte na Velikonocích nejraději?

Mám rád celé Velikonoční třídenní. Každý den je plný zážitků – počínaje Poslední večerí na Zelený čtvrtek a ustanovením Nejsvětější svátosti. Velký pátek prožívám jako den usebrání a smutku nad trýzní a smrtí Krista, kdy zlo člověka neváhalo zabít i Božího Syna. Na mě přitom velmi působí odhalování kříže; má skutečně velkou hloubku a já to mám v sobě zakódováno už od dětství. V kostele tehdy bylo všechno v latině a já dodneška slyším, jak kněz při odhalování kříže pronesl: „Flectamus genua.“ – „Sklóňme kolena.“ Bílá sobota – to jsou modlitby u Kristova hrobu a ve mně je spojena se Vzkříšením a s tím spontánním průvodem lidí kolem náměstí, to bylo něco velkolepého. Musím ale zdůraznit, že ke všem těmto zážitkům nás dovedli především naši rodiče.

Jak změnil Velikonoce koncil?

Tak třeba zavedl Vzkříšení až pozdě večer, protože Izraelité měli nový den už po západu slunce. Dal nám také velkou výhodu, že texty máme v mateřském jazyce. Když jsme jako děti chodili do kostela, tak mše byly v latině. Jako gymnazistům nám to nevadilo, rozuměli jsme, ale našim maminkám a babičkám latinské texty nic neříkaly. Myslím, že česká řeč spoustě lidí pomohla do kostela.

S nevěřícími se ve slavení Vánoc shodujeme, jak jim ale objasnit Velikonoce?

To je velmi problematické. Mohu začít vykládat o životě Krista, ale pokud tam není aspoň plamínek víry, tak to vyslechnou, ale řeknou, že je to jedna z možností výkladu a jim že to nic neříká. Ve svém životě jsem ale nepotkal moc lidí, kteří by přišli s otázkou, co jsou vlastně Velikonoce. Vysvětlit Velikonoce je možné začínajícím věřícím, tápajícím, ale musí v nich být aspoň jádérko klíčící víry, jinak ne.

Jak máme vysvětlovat význam Velikonoc dětem?

Nás k tomu nenápadně vedli rodiče, ale bylo to dáno tím, že žili z víry, a my byli do ní pomalu vtahováni. Projevovalo se to i v době velikonoční, když maminka přišla a „Děcka, pomodlíme se růžencem.“ Maminka na modlitbu růžence velmi dbala. Nebo v neděli odpoledne bývalo pravidelně v kostele ještě požehnání a maminka řekla: „Děcka, půjdeme na požehnání.“ A to byla hodina pěšky a další hodina zpátky. Ale šli jsme a bylo nám s ní vždycky dobře.

Mnoho let jste učil náboženství. Co děcka ze Svatého týdne nejvíc upoutalo?

Asi kříž, protože to pro ně je i určitá citová záležitost, když vidí mrtvé tělo, ze kterého na některých naturalistických obrazech jako by ještě kapala krev. V dětech to vyvolávalo určitý soucit. A říkal jsem jim: „Zkuste to prožít tak, abyste nikdy nikomu nezpůsobili podobnou strašlivou bolest a abyste ani sebemenší bolest nepřenášeli na druhé.“

Vidíte nějakou paralelu mezi tím, co se nyní ve světě děje a velikonočním příběhem Krista?

To, co se dnes na Ukrajině děje, je příšerné. Nikdo z nás nepředpokládal, že v 21. století je něco takového možné. Křížovou cestu prožíváme tu a tam každý, někdo třeba ve vlastní rodině, různé domácí násilí, hádky, nenávisť, někdy končící až zabitím. Kříž

dnes ale nesou především Ukrajinci. Kristus byl bičován a ponižen až do prachu a podobně dnes Putin ponižuje Ukrajinu. Přál bych si, aby to brzy skončilo. Už proto, že vím, jaké to je; moje generace takové situace zažila, například sirény, nálety a bombardování. Z Byniny jsme chodili do města přes kopec kolem hřbitova a na jaře 1945 kolem nás denně jezdila německá auta plná mrtvých německých vojáků a jiní vojáci jim kopali hroby. Školy fungovaly jako lazarety. Všechno jsme to viděli na vlastní oči, někdy to byly velmi drsné zážitky.

Ukrajina dnes jde také křížovou cestou a my se jen můžeme modlit za ukončení této krize a mírnit bolest ukrajinských přátel naší bliženeckou pomocí, tak jak to učinila Veronika, když setřela slzy a krev z Kristovy tváře při jeho cestě na Kalvárii. ■

Rozhovor připravil Pavel Ludvík

Izaiáš — prorok postní doby

Iz 50, 5-7: Panovník Hospodin mi otevřel uši a já nevzdoruji ani neuhýbám nazpět. Nastavuji záda těm, kteří mě bijí, a své líce těm, kdo rvou mé vousy, neukrývám svou tvář před potupami a poplíváním.

Panovník Hospodin je moje pomoc, proto nemohu být potupen, proto tvář svou nastavuji, jako kdyby byla z křemene, a vím že nebudu zahanben.

Iz 52, 13-14: Hle, můj služebník bude mít úspěch, zvedne se, povznes se a vysoko se vyvýší. Jak mnozí ztrnuli úděsem nad tebou. Jeho vzezení bylo tak znetvořené, že nebyl podoben člověku, jeho vzhled byl takový, že nebyl podoben lidem.

Iz 53, 12: Proto mu dávám podíl mezi mnohými a s četnými bude dělit kořist za to, že vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky. On nesl hřích mnohých, Bůh jej postihl místo nevěrných.

Iz 55, 6: Dotazujte se Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko.

Aktuální přehled farních zpráv

Velikonoce v otrokovické farnosti

Den	Otrokovice	Kvítkovice
Zelený čtvrtek 14. 4.	18:30	
Velký pátek 15. 4.	15:00	9:00 Křížová cesta
Bílá sobota 16. 4.	9:00–20:00 Přístup k Božímu hrobu	
Velikonoční vigilie 16. 4.	20:00	
Velikonoční neděle 17. 4.	7:30, 10:30	9:00
Velikonoční pondělí 18. 4.	7:30	9:00

Nově opravená fara slouží tomu, čemu má

Milí farníci. Když jsme se pouštěli před rokem do rekonstrukce fary a WC v suterénu kostela, nikdo z nás netušil, jak si to vše Pán Bůh připravuje pro tyto dny. Když vypukla ve čtvrtek 24. 2. válka na Ukrajině, již v sobotu přišel telefonát od koordinátorů pomoci uprchlíkům ze Zlína, kolik bychom mohli u nás hned ubytovat maminek s dětmi, pro které jezdí. Ihned jsme se dohodli, že můžeme uvolnit celou přístavbu fary, a to díky opravené faře, kde bude možnost využívat sprchy. To bylo vlastně při přijetí převážně maminek s dětmi to první nejdůležitější – základní hygiena, jídlo a možnost internetu, aby se spojily s blízkými, že jsou již v bezpečí.

Několikrát jsme se setkali s pastorační radou a vyslechli jsme si zkušenosti ze Zlína, co taková pomoc obnáší. A pak jsme vytvořili užší tým lidí, kteří by to vše koordinovali, a tak nejlépe využili všech dobrovolníků, kteří se z farnosti přihlásili do různých oblastí pomoci.

A pak zde již byly první maminky a my zjišťovali, co by bylo ještě dobré dělat jinak. A ve finále se z toho stala služba na 24 hodin denně. Obrovské poděkování patří Katce Rafajové a Katce Šibravové, které touto koordinací zde tráví nejvíce času. A samozřejmě všem vám, co jakkoliv přispíváte.

Vnímám skrze tuto službu obrovské Boží požehnání. Najednou na faru přicházejí lidé, kteří by zde nikdy nezazvonili, protože víru s námi nesdílejí, ale spojuje nás touha pomoci. Jsme propojeni taky s charitou a městem Otrokovice.

Je až neuvěřitelné, jak nás Pán Bůh občerstvuje. Tam, kde by nám měly chybět fyzické síly, měla by nastupovat únava, prožíváme opak, a ještě k tomu mnoho neskutečných zážitků včetně těch úsměvných a dojemných. Bytostně prožíváme pravdu tohoto zamyšlení: „Jistěže má každý z nás dost svých vlastních starostí, ale začne-li se starat i o druhé, pozná najednou, že zvládne i ty svoje, anebo na ty nejdůležitější přestane myslet.“

A tak mi najednou nevdí, že ta nově opravená fara, kde jsem byl zvyklý na pořádek a vše na svém místě, vypadá úplně jinak. Ale slouží tomu, čemu má – prolínání lidských životů. Díky vám všem za veškerou pomoc. Ať nám Pán Bůh všem žehná a posiluje nás v této službě potřebným kolem nás. Požehnané prožití Velikonoc přeje

otec Pavel

Pohřby:

Vlastimír Jordán, Jiří Kořínek, Zdeněk Kvasnica

Františkovo výdejní okénko

Milí přátelé našeho Farního občasníku! Vítejte opět u „výdejního okénka“ našeho Svatého otce. Představuju si, jak má okno otevřené dokořán!

A jak za ním stojí neskutečné množství lidí dobré vůle ochotných mu pomáhat s vydáváním! Původně chtěl všem nabídnout nějakou velikonoční specialitu. Rozhodl se ale rozdávat hlavně vodu a chléb a trvanlivé potraviny, aby nasýtil obrovské masy hladových a napojil stejně tolik živých. Taky je potřebuje ošatit a ošetřit, najít pro ně střechu nad hlavou a lůžko na spaní, léky i ošetření, úlevu v bolesti a účast na jejich utrpení, finanční prostředky, práci a duchovní pomoc.

Recept totiž našel v samotném Ježíšově slově, které zapsal evangelista Matouš (25,34-36): „Měl jsem hlad a dali jste mi najíst. Měl jsem žízeň a dali jste mi napít. Byl jsem na cestách a ujali jste se mě. Byl jsem nahý a oblékli jste mě, byl jsem nemocný a ve vězení a přišli jste za mnou...“

Všichni vnímáme až na dřev, co to znamená aktuálně pro nás všechny....

V poselství k postní době 2022 papež František píše: „Když zaséváme ve prospěch druhého, máme účast na velkorysosti Boží. Je proto ušlechtilé vkládat naději do skryté síly semene dobra, které rozséváme, a tak začít procesy, jejichž plody budou sklízet jiní. Když zaséváme dobro ve prospěch druhých, osvobozujeme se od ubohého vypočítávání vlastních výhod, propůjčujeme svým činům nezištnost a otvírají se nám úžasné a milostiplné obzory Božího záměru“.

„Pán nás vyzývá, abychom se obrátili, změnilí své smýšlení a uvědomili si, že pravda a krása života nespočívají v tom, co máme, ale co darujeme, nikoli v tom, co hromadíme. Celý náš život má být časem zasévání dobra. Využijme proto zvláště tuto dobu k tomu, abychom pečovali o lidi kolem nás, abychom na cestách životem byli nablízku sestrám a bratřím, kteří jsou jakkoli ranění. Domníváme-li se, že si vystačíme sami, hluboce se mylíme. Nikdo se ne-

zachrání sám, protože všichni jsme na stejné lodi uprostřed bouří. Především však se nikdo nezachrání bez Boha, protože jen velikonoční tajemství Ježíše Krista přináší vítězství nad temnými vodami smrti. Víra nás nezproštuje životních útrap, dává nám ale možnost jimi projít ve spojení s Bohem v Kristu s velkou nadějí, která neklame a jejímž důkazem je láska, kterou Bůh vlil do našich srdcí.“

František vstupuje do desátého roku svého pontifikátu a toto výročí je dramaticky poznamenáno hrůzami války v srdci Evropy. Když před rokem navštívil Irák, modlil se za všechny oběti nelidských válek a hrůz. I teď stále opakuje: „Tváří v tvář spouští nepřestávejme prosit Boha o dar míru, nepřestávejme o něj usilovat. Pokud chceme mír, musíme chystat mír a ne válku! Musíme mít odvahu a kreativitu hledat nové způsoby, jak budovat soužití mezi národy, které nebude založeno na nerovnováze sil a odstrašování. I dnes je navzdory všemu možné doufat. Doufat při pohledu na obrovské množství solidarity a velkorysost lidí, které otevřely své dveře milionům uprchlíků.“

„Cesta k míru začíná odzbrojením srdcí,“ učí nás papež František už 9 let. ■

Marie Čechová

Umíme vše odpouštět?

Když jsem do vánočního čísla Farního občasníku vymýšlela článek s nadpisem: „Umíme se podělit o vše?“, ani náhodou jsem netušila, jak aktuální ten nápis v brzké době bude. Šok a emoce z nové válečné situace, pocit bezmoci, snaha pochopit lidi putující z Ukrajiny napříč celou Evropou a ulevit jim, tak to cítí asi většina z nás.

V hlavě mně začaly spínat dohromady různé situace, zážitky a paradoxy, které díky různým „ismům“ jako je komunismus, fašismus, imperialismus, utvářejí a drtí životy milionů lidí na celé planetě stále dokola.

Můj syn, který je dlouhá léta v Mnichově, byl nucen se náhle vystěhovat z tamního pronájmu. Do svého domu ho pod jednu střechu přijala laskavá německá rodina. Starý pán, majitel domu, se posléze svěřil, že on se svým bratrem a rodiči prožívali po válce násilný odsun českých Němců z Vrchlabí, kde měli velkou usedlost, a dům, ve kterém teď bydlí za Mnichovem, si postavili svépomocí jako rodina doslova z poválečných sutin. Jeho jediný sen je ještě jednou vidět místo, kde se narodil, ale jak pravil, bojí se tam jet sám, neboť mu tam naši lidé zabili dědečka, a má pocit, že nenávisť vůči Němcům tam může ještě přetrvávat. Syn mu slíbil, že s ním do jeho rodiště podniknou společný výlet.

Já sama též z vlastní zkušenosti velmi dobře vím, jak silné je pouto k místu či domu, ve kterém jsme se narodili. Patřím mezi otrokovické obyvatele, kteří byli nuceni vystěhovat se ze svých rodných domků kvůli výstavbě sídliště Střed. Nechci tím v žádném případě srovnávat utrpení uprchlíků z Ukrajiny, kteří si zachraňují doslova holé životy. Když ale vidím na válečných snímčích ruiny jejich domů, vybaví se mně sutiny mého domova a kočka, která se od nich nechtěla hnout, protože v nich asi měla pohřbena svá kořata. Vybaví se mi

můj starý pes, se kterým jsme se museli rozloučit. Vybaví se mně i staří lidé, kteří z toho stěhování zemřeli, neboť si na nové změny prostředí nezvykli.

Lidem prchajícím u Ukrajiny se hrůza, ze které utíkají, nikdy z paměti nevymaže. Jsem hrdá na to, že zrovna náš stát tak intenzívně a smysluplně těmto lidem pomáhá, a to i přes to, že plno lidí má názory, že přece dědové těchto maminek nás okupovali. A to je na tom právě to nejkrásnější, že KŘIVDY JSOU ODPOUŠTĚNY, protože jsme lidé a máme se chovat lidsky. V každém uprchlíkovi se nám nastavuje tvář Ježíše. Každý z nás může nějak pomoci, byť pouhým úsměvem věnovaným směrem k dětským očím i k očím vyděšené uprchlické maminky. A někteří z nás pomůžou i tím, že přestanou posílat štvavé i propagandistické e-maily, které mají za úkol jen vytvářet pochybnosti a tím dělat rozkol ve společnosti, a obtěžovat jimi slušné lidi. Doslova mě šokuje, že se na tomto rozkladu společnosti i církve podílejí křesťané mezi námi.

A ještě jeden paradox mě napadá. Za minulé vlády jsme odmítli přijmout tuším asi 50 mladých uprchlíků z dětských táborů, pro které tu byly, pokud se nemýlím, připraveny konkrétní rodiny pro jejich přijetí a začlenění do společnosti. Nechtěli jsme děti tmavé pleti, tak tu máme bílých ukrajinských uprchlíků jako smetí. Bůh má také zcela jistě i smysl pro humor. Neustále nám dává příležitost v našich životech tyto paradoxy analyzovat a zpracovávat. Kdo neumí vstřebávat tento chod dějin, ten má smůlu. Věřím, že v této krizi je nám dána příležitost nemyslet jen na sebe.

Prosme proto Boha, abychom zůstali jednotní právě v dobách, kdy začneme válku u sousedů cítit i na svých financích. Vítr v peněžence, to je to nejmenší, co se nám může v této době stát. ■

Jana Arbanová

Dvě ukrajinská zamyšlení

Asi nejsem sám, kdo se poslední týdny zamýšlí nad tím, kde se na světě vzalo tolik lži, zla, utrpení. Děsí mě, jak blízko válečného nebezpečí jsme se ocitli a že by třeba vedoucí našich turistických oddílů mohli místo přípravy oddílových schůzek narukovat do války. A také si kladu otázku, nakolik jsme k tomu přispěli svou lhostejností, nečinností a proč k tomu Bůh mlčí.

Běda těm, kdo říkají zlu dobro ...

Svět je zaplněn množstvím polopravd a lží, a tak je zvlášť aktuální verš proroka Izajáše 5, 20-22: „Běda těm, kdo říkají zlu dobro a dobru zlo, kdo vydávají tmou za světlo a světlo nazývají tmou, kdo vydávají hořkost za sladkost a sladkost za hořkost!“ Válka, která se nesmí nazývat válkou, ale speciální vojenskou akcí. Vojáci, kteří nejsou považováni za vojáky. Nemocnice, v níž strádají nemocní lidé, není nemocnicí, ale vojenským objektem.

Tyto a další příklady by nás měly vést i v běžném životě k jasnému rozlišování a pojmenování věcí kolem nás. Mějme na paměti, že ne všechno, co se nám předkládá jako pravda, pravdou je. Nebo: Je všechno, co vydáváme za pravdu, skutečně pravdou? Mohu za to skutečně dát ruku do ohně?

Když přišli nacisté, mlčel jsem

Mnoha lidí jakoby se válka na Ukrajině netýkala. Na sociálních sítích přibývá těch, kteří vyžadují, aby se vláda především postarala o ně a jejich blahobyt, a pak teprve o uprchlíky. Podobná situace panovala v Německu v 30. letech 20. století, když začínali řídit fašisté. A jak to dopadlo, to shrnuje krátký text, jehož autorem je německý teolog a luterský pastor Martin Niemöller. Text obsahuje morální apel na většinovou společnost, která přehlíží útlak menšin, či mu dokonce sama napomáhá. Autor sám na takový postoj doplatil a v německých koncentračních táborech strávil 8 let.

Když přišli nacisté pro komunisty, mlčel jsem; nebyl jsem přece komunist. Když zavírali sociální demokraty, mlčel jsem; nebyl jsem přece sociální demokrat. Když přišli pro odboráře, mlčel jsem; nebyl jsem přece odborář. Když přišli pro mě, nebyl už nikdo, kdo by se mohl ozvat.

Text byl mnohokrát parafrázován, i jeho autor ho pronesl vícekrát v různých obměnách, často do něho byli doplňováni Židé, ale také katolíci. V dnešní válce o Ukrajinu se nabízí i další obměna: *Když přišli pro Ukrajinu, mlčel jsem...*

A tak prosím, nemlčme, nevyměňme právo se ozvat za plné žaludky. Jinak si přijdou i pro nás. ■

Pavel Ludvík

Úvaha o zatvrzelých a příklady ze života

Vranní modlitbě žádáme, abychom přivedli někoho k Pánu... V požívací době se to nedaří. Jsou však dny těžké (a stále jich přibývá), kdy pod tíhou žití klesnou na kolena vedle sebe všichni, věřící i lidé bez víry.

Ateisty mám zařazeny do dalších tří podskupin: Ti, kteří sami bez dalšího vysvětlování pochopí, že k nim promlouvá

Bůh. Pak jsou tací, již potřebují citlivým způsobem nasměrovat ke Kristu. A ta zbývající část má trvale zatvrzelá srdce a ač jsou na kolenu, reptají: Kdyby byl Bůh, toto by nedopustil. Jak krátkozraké! Právě proto, že Bůh existuje, daná příkoří mají smysl. Pro všechny tyto případy mám ukázky ze života.

První: Žena porodila dítě s velmi ►

Chci mír a vrátit se domů

Poté, co jsem dlouze přemýšlela, kde a jak nejlépe budu moci pomoci potřebným, kteří k nám přijedou z Ukrajiny, jsem se přihlásila na výborně připravených webových stránkách jako dobrovolník k jakékoliv pomoci podle domluvy. Ani ne za dvě hodiny mě šikovná týmová pracovnice z fary volala, že má pro mne skvělou nabídku, kterou jsem s nadšením hned přijala, a za půl hodinky už jsem byla k dispozici. Jít na procházku s jednou babičkou a ukázat jí naše město. No neberte to, vždyť já sama potřebuji jít na procházku, která jistě prospěje nám oběma.

Rychle jsem oprášila ruštinu a vyšly jsme do ulic s babičkou, která je o 15 let mladší než já. Omluvila jsem se jí, že budeme muset spolu mluvit rusky, neboť jinou společnou řeč neznáme. A když se nepochopíme, že si budeme rozumět a domluvíme se svým srdcem. Mile mne překvapilo, že se jí naše město líbilo a že by tu ráda žila a pracovala. Že je pracovitá a ochotná pracovat, dokázala téměř okamžitě, když se mnou ještě týž den šla uklízet do kostela. Také mne moc potěšilo, když jsme potkaly mou bývalou spolupracovnici a ta, když se dozvěděla, že paní je z Ukrajiny, beze slov ji objala a obě se rozplakaly. A já pochopila, že opravdu potřebuji tyto ženy prchající před útrapami nesmyslné války, aby byly u nás v ČR vlídně přijaty.

Snažila jsem se jí dát naději na lepší ča-

sy, radostně si s ní povídat a ukázat jí, že je máme rádi. Naše procházka nakonec ještě skončila u mé kamarádky, která jí také objala a obdarovala potřebnými a hodnotnými věcmi, a tak jsme si přátelsky povídaly u kávy a občerstvení a snažily jsme se ji aspoň trochu rozptýlit v její těžké situaci, kdy má jednu dceru s vnukem na Ukrajině a druhá s vnukem přijela s ní sem. Manžel musel zůstat a druhá dcera z luhanské oblasti se neměla jak dostat na hranici, neboť silnice a koleje byly následkem bombardování poničeny. Rozbité jsou nejen domy a přístupové cesty, ale i rodiny.

Myslela jsem na hrůzy války a vůbec si nedovedu představit, že bych byla na místě uprchlíků, zvláště žen, které utíkají s malými dětmi v náručí neznámo kam. To jsem si plně uvědomila, když jsem čekala, až si ukrajinské občanky vyřídí víza a ostatní potřebné doklady v Krajském asistenčním centru pomoci Ukrajině, a viděla jsem ty maminky s babičkami a dětmi i s velmi malými, které pevně tiskly k sobě své oblíbené plyšáky. Hodně emotivně na mne zapůsobilo, když ukrajinský dobrovolník, zaměstnanec centra žijící u nás delší dobu, pomáhal mladé mamince vyplňovat před registrací její dokumenty. Poté se jí ptal: „To je vše?“ A ona se rozplakala a odpověděla: „Ne, já chci mír a chci se vrátit domů!“ ■

Miloslava Zlatušková

■ Dokončení z minulé strany

nejistou prognózou žití miminka. Neznala ani jednu modlitbu, přesto úpěnlivě prosila za své dítě a byla vyslyšena. Dnes pracuje na farním úřadě v kanceláři.

Druhý: Spolužák mi neustále předhazoval výsměšné poznámky kvůli víře. Když mu nedávno zemřel syn a já ho utěšovala slovy, že jdu na mši a že budu myslet na spásu duše jeho syna, přišla sice

stručná, ale výstižná odpověď: Díky!

O těch zatvrzelých jsem již psala na začátku. Moje víra je na pevných základech, proto věřím tomu, že i oni najdou Boží cestu. Kéž si alespoň zatím na ni sáhnou aspoň v její knižní podobě. Sáhnou a budou zasaženi láskou. ■

Eva Šídová

Pomoc Ukrajině v naší farnosti

Milí farníci, určitě se k vám už dostalo, že i naše farnost se snaží pomáhat uprchlíkům z Ukrajiny. Někteří z vás se s nimi již dokonce setkali či se do pomoci nějakým způsobem zapojili. Od začátku března se však událo spoustu věcí a my se vám pokusíme přiblížit, jak probíhaly.

Vše začalo v sobotu 26. února, kdy byl otec Pavel kontaktován farností ze Zlína, zda bychom mohli uprchlíky u nás ve farnosti ubytovat. Otec neváhal a začal zjišťovat kapacitu suterénu a přístavby fary. V pondělí jsme dostali zprávu, že další den v úterý by mělo dorazit kolem 70 uprchlíků. Pokyny byly takové, že první, co potřebují, je elektřina a připojení k internetu, aby se mohli spojit se svými rodinami a dali jim vědět, že jsou v pořádku. Proto hned v pondělí večer dorazili na faru chlapi z řad farníků a internet byl zřízen. Kačka Šibravová zde dostala úkol, a to sehnat pomocníky z řad oddílových vedoucích. A to bylo zapojení první Kačky do této služby. Zmíněná skupina uprchlíků však nakonec nedorazila.

Ve čtvrtek pak proběhla schůzka pastorační rady a snažili jsme se připravit na možný příjezd lidí prchajících z války. Inspirovali jsme se zlínskou farností, kde velmi dobře fungovali a otec Pavel volal Kačce Rafajové (ano, zde je zapojení i druhé Kačky), zda by bylo možné vytvořit informační web. V pátek dopoledne byl prvotní návrh hotový, o Pavlem odsouhlasený a uvedený v provoz. V pátek po večerní mši také proběhl první zápis dobrovolníků a musíme říct, že nás překvapil obrovský počet farníků ochotných pomáhat. V sobotu 5. 3. k večeru se konala další schůzka pastorační rady, kde už byl podrobně probrán postup. Zřídili jsme uprchlické telefonní číslo, které funguje dodnes a je dostupné 24 hodin denně. Tutéž sobotu kolem poledne jsme taky přijali první uprchlíky – mladou maminku

s 3letým chlapečkem. Přespali v klubovně a další den už jsme je přemístili do rodiny z naší farnosti.

Situace se velmi změnila v neděli 6. 3. – k večeru dorazily 2 maminky, každá měla 2 děti. Poskytli jsme jim byt v přístavbě. Poprvé jsme si vyzkoušeli, že jazyková bariéra není překážkou a ihned po příjezdu nás děti naučily hru podobající se hře, kterou hrají i děti u nás. To však nebylo vše, v noci z 6. 3. na 7. 3. jsme měli ohlášený příjezd 13 Ukrajinců, kteří potřebovali jen někde přespát a měli v plánu ráno vlakem odjet dál. Jednalo se o skupinku lidí, z nichž někteří utíkali přímo z válečné oblasti a zažili to, co si mnozí z nás nedokážou ani představit. Kolem půlnoci dorazili, poskytli jsme jim zázemí v suterénu kostela a sprchu, nabídli teplý čaj a teplé jídlo. Na lidech byl vidět obrovský strach, šok a obavy. Bylo nám z toho moc smutno. Vojta Rafaja nocoval ve farní kanceláři pro případ, že by někdo z těchto lidí během noci něco potřeboval.

Od pondělí 7. 3. začali na faře bývat pravidelné služby. Díky tomu, že Kačka Šibravová a Kačka Rafajová studují, mohly zde být celé dny. Dva dny si také zařídila volno v práci Marta Rafajová. V pondělí jim pomohl Pavel Ludvík. Dopoledne jsme s lidmi, kteří v noci přijeli, řešili, co s nimi bude dál. S dobrovolníky, kteří je přivezli, jsme hledali možné vlakové spojení. Někteří chtěli jet do Prahy, jiní do Vídně či Mnichova. Většina z nich tvrdila, že tam mají rodiny a někoho, kdo se o ně postará. My jsme však poznali, že ne u každého tomu opravdu tak je. Jen se báli a chtěli být od hrůz, co zažili, co nejdále. Z celkového počtu 13 osob u nás zůstaly jen 3 osoby – babička, maminka a 4letý chlapeček.

Týden od pondělí 7. 3. do neděle 13. 3. byl velmi náročný. Denně nám volala spousta lidí, kteří potřebovali ubytování pro uprchlíky a nebo třeba jen přespání.

Taky jsme začali na uprchlický web dávat aktuální potřeby a zde patří velké díky všem, kteří velmi rychle reagovali a donesli potřebné věci. Rekord vyřízených hovorů za den byl 159. V tomto týdnu také Kačka Šibravová s Kačkou Rafajovou 2x spaly v kanceláři na faře, protože někteří uprchlíci přijížděli uprostřed noci. Běžný den vypadal tak, že jsme vstaly kolem půl sedmé ráno a minimálně do devíti hodin vyřizovaly vše možné. Pak jsme se konečně nasnídaly a stihly trochu uklidit stůl v kanceláři.

Často přicházelo rozptýlení v podobě přítomnosti 4letého ukrajinského chlapečka Eliseje. Dopoledne se neslo v duchu vyřizování různých telefonátů, rozhovorů s lidmi a řešení situací, o kterých by nás v životě nenapadlo, že mohou nastat. Kolem poledne se všichni ubytovaní sešli v suterénu kostela na oběd. S výdejem nám z počátku pomáhaly ochotné farnice, později se i ženy z Ukrajiny naučily samy vše připravit. Tentýž týden probíhala také sbírka do potravinové banky. Lidé mohli každý den večer přinášet trvanlivé potraviny. Díky velké štědrosti farníků a dalších lidí z Otrokovic a okolí jsme naplnili celou garáž. Již teď však můžeme říct, že zásoby rychle mizí a my uvažujeme o další potravinové sbírce. V prvním týdnu jsme se dostávaly domů kolem 22-23 hod. A ráno vše začalo znovu.

Asi po třech dnech nám otec Pavel večer podal svaté přijímání, což bylo velkou posilou. Fyzické síly docházely, ale každý den jsme byly posilněny radostí a vděkem druhých lidí. Věděly jsme, že si nás Pán povolal do této služby, a přesto, že to bylo velmi náročné, jsme stále měly spoustu energie. O víkendu také přišlo obrovské povzbuzení ve formě konference Poslaný chválit. Zde jsme sice musely být neustále na telefonu, ale i tak jsme načerpaly spoustu nových sil.

Věděly jsme, že to však samy další týden nezvládneme, a proto v neděli 13. 3. k večeru proběhla schůzka s dalšími farní-

ky, kteří by v týdnu byli schopni pokrýt odpolední služby na faře. Když si Kačka Rafajová a Kačka Šibravová tvořily ve škole rozvrhy, Pán Bůh vše předem zařídil, a tak každý den dopoledne jedna z nich na faře mohla být. Odpoledne pak přispěchal další z dobrovolníků. Byli jsme více sehrazení, připravení a vše nám šlo lépe od ruky. Sami uprchlíci jsou velmi laskaví a snaží se pomoci se vším, co je potřeba. Aktuálně se na faře stále stědáváme, ale už nám to vše zabere mnohem méně času než první týden.

Během těchto 3 týdnů jsme se setkali s velkým množstvím uprchlíků z Ukrajiny. Farností doposud prošla necelá stovka maminek s dětmi a 2 tatínky. Ubytovaní jsme zařídili asi 70 uprchlíků. Setkali jsme se s různými příběhy. Všem lidem, kteří se zde ubytovali, jsme pomohli vyřídit nutné doklady, zažádat o finanční podporu, založit účet v bance. Také se nám podařilo sehnat potřebné léky či navštívit zubaře i očního lékaře, zařídili české telefonní číslo. Paní a 4letý chlapeček potřebovali oštríhat, a tak ihned přispěchala Bětko Rafajová a všichni byli spokojeni. Ve spolupráci s Charitou je také v řešení zřízení dětské skupiny a jazykové kurzy. Snažíme se pomoci s hledáním práce.

To vše by se nám však nepodařilo bez pomoci velmi ochotných farníků. Nabídlo se nám kolem 80 dobrovolníků, kteří nám pomohli s přípravou a výdejem obědů, praním, úklidem či dopravou uprchlíků do Zlína na vyřízení dokumentů. Všichni byli velmi ochotní udělat vše potřebné. Občas se může zdát, že to jsou drobnosti, ale nám to ušetří spoustu času k řešení dalších věcí. Děkujeme!

TV Noe každý den po 20:05 vysílá dvacetiminutový ekumenický pořad „Pokoj vám!“, kterým se připojuje k prosbám o mír na Ukrajině. V pátek 11. 3. se vysílalo od nás z Otrokovic. Byl to moc krásný večer, součástí byla také modlitba ukrajinské ženy. Záznam si lze pustit zpětně z odkazu na webu farnosti. Také se podařilo zreali-

zovat skvělý nápad dědy Kvasnici. Pokud půjdete v noci kolem kostela sv. Vojtěcha, všimnete si: kostel je nasvícen ukrajinskými barvami.

I přes to, že jsme se spoustu věcí naučili, naše práce rozhodně nekončí. Ubytovací kapacita nám sice dochází, ale stále ještě jakási je. Neustále také zjišťujeme, co komu chybí, a jsme velmi vděční všem, kteří sledují na webu aktuální potřeby a ihned reagují a ochotně vše přinášají na faru. Čeká nás ještě dlouhá cesta, ale věříme, že společně to zvládneme.

Zde se s vámi chceme podělit o pár veselých či emotivních zážitků:

■ Poprosili jsme paní Zlatuškovou, aby vzala jednu paní na procházku. Paní Zlatušková souhlasila a obě vyrazily ven. Navštívily další paní a velmi pěkně si popovídaly. Po 2 hodinách nám však bylo divné, že se ještě nevrátily. Šly jsme do kostela a co

nevidíme – paní Zlatušková a paní z Ukrajiny spolu vesele uklízejí kostel.

■ Častokrát za námi přijde malý Elisej (4 roky), obejmě nás a řekne: „Já tebja lju-bljů“ (Mám tě rád). Nebo třeba došel za otcem Pavlem až nahoru do bytu s oplatkem: „Pastor, pro tebja.“

■ Všichni jsou velmi vděční za naši pomoc – je moc krásný pocit, když vás někdo upřímně obejmě.

■ Občas nastane i nějaká vtipná situace. Kačka Rafajová umí základy ruštiny, a tak se snaží komunikovat rusky. Časté slovíčko bylo „pakusít“ – používala ho v domnění, že to znamená „vyzkoušet“. Cca po týdnů jí jedna Ukrajinka řekla, že to není vyzkoušet, ale pokusat. No, muselo jim být divné, co jim to vlastně chceme říct. ■

*Kateřina Rafajová
a celý krizový štáb farnosti Otrokovice*

Velké díky za poslední Farní občasník

Hlavním tématem posledního čísla Farního občasníku byla svátost smíření – zpověď. Všechny příspěvky mě velmi oslovily a hluboce zasáhly. Pro mnohé z nás je zpověď jakousi povinností. A každá povinnost nějak zneklidňuje, omezuje. Ale to by se v žádném případě nemělo týkat zpovědi. Vždyť to vlastně má být slavení svátosti smíření – setkání s Bohem prostřednictvím kněze (jak připomněla M. Zlatušková). Máme se radovat, že jdeme k Bohu (i se svými poklesky), abychom s ním byli smíření a vše nám bylo odpuštěno.

Vzpomínám si na svou první zpověď – s pláčem jsem vyznávala své hříšky, s pláčem jsem vyslechla knězova slova a rozhrěšení. Byla jsem potom velmi šťastná a chtěla jsem být svatou. Tou jsem se bohu-

žel nestala, ale přes všechny nástrahy života mně zbyla i víra. Není sice tak neotřesitelná, tak silná jako u některých mých přátel, ale snažím se být spojena s Bohem i Duchem svatým. A prosím, abych se od Něj nikdy neodloučila.

Občasník jsem si přečetla třikrát a přečetla jsem si i 51. žalm, o kterém se v něm zmiňuje Marie Jurygáčková.

Tak tedy přistupujme ke zpovědi jednak s pokorou, abychom se zbavili veškerého „plevele“ v našich srdcích, ale především radostně, že nás čeká Boží odpuštění, a tedy blažená radost a pokoj v duši.

A tady děkuji všem autorům příspěvků, které způsobily můj jiný a lepší pohled na svátost smíření. ■

Marie Jandová

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Pavel Šupol, Pavel Ludvík. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>. Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Pavla Drážná. Obsahová korektura: Anna Janotová. Fotografie: Pixabay.